28/08/2021

«Θα ήταν βλασφημία να λέγαμε ότι τα επιτύχαμε όλα»

Πατριαρχεία / Οικουμενικό Πατριαρχείο

Σε συνέντευξή του σε γνωστό τηλεοπτικό σταθμό ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης κ.κ. Βαρθολομαίος μιλά από την Ίμβρο και το πατρικό του σπίτι για την πατρίδα του, την απόφασή του να χειροτονηθεί, την πορεία του, την ευθύνη που φέρει το αξίωμά του, τον κορωνοϊό, τις αλλαγές που θα ήθελε να κάνει ως Οικουμενικός Πατριάρχης και πολλά ακόμα.

Ο Παναγιώτατος βρέθηκε στην Ίμβρο από τις 6 Αυγούστου με αφορμή τον εορτασμό των 60 ετών από την ημέρα που χειροτονήθηκε διάκονος, αλλά και της συμπλήρωσης 30 ετών Πατριαρχίας του, όπου και παραχώρησε την συνέντευξη αυτή.

Ο κ.κ. Βαρθολομαίος τόνισε ότι θα ήταν βλασφημία να πει πως έχει πράξει όλα όσα θα ήθελε να έχει πράξει ως Οικουμενικός Πατριάρχης, αναφερόμενος δε σε όλα αυτά που πονάνε ακόμα και σήμερα το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως. Πρώτα απ' όλα, η επαναλειτουργία της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης. Δεύτερον, η επιστροφή καταπατημένων περιουσιών της Ομογένειας, τρίτον, η απόφαση για τον Ιερό Ναό της κοινότητας του Γαλατά, που είναι καταπατημένος, και δεν έχει βγει ακόμα και πολλά άλλα.

Επίσης, ο Παναγιώτατος τόνισε ότι ένα μεγάλο πρόβλημα για το Οικουμενικό Πατριαρχείο, αλλά και τους Έλληνες της Πόλης είναι η συρρίκνωση της Ομογένειας. «***Μείναμε λίγοι. Προσπαθούμε με νύχια και με δόντια να κρατήσουμε ό,τι παραλάβαμε (περιουσίες και ευαγή ιδρύματα). Η κυβέρνηση δεν μας επιτρέπει να διεξάγουμε εκλογές για την διαχείριση της περιουσίας και την διοίκηση των Ιδρυμάτων μας. Υφιστάμεθα όλες τις συνέπειες των διωγμών -γιατί να μην το πω, που έγιναν με τα Σεπτεμβριανά, το '64… Δεν υπάρχει αίσθημα ασφάλειας, ειδικά για αυτούς που έχουν κορίτσια… Κι έτσι έχουμε μείνει λίγοι…***», είπε μεταξύ άλλων.

Ο Παναγιώτατος κ.κ. Βαρθολομαίος μίλησε ακόμα για την Ίμβρο, το κλείσιμο των ελληνικών σχολείων στο νησί, που επί της ουσίας «έδιωξε» τους Ίμβριους από

εκεί, αλλά και την επαναλειτουργία τους μετά από περίπου μισό αιώνα.

«Η επαναλειτουργία των σχολείων μας μετά από μισό αιώνα σιωπής ήταν ευλογία Θεού» είπε για την αναγέννηση στα σχολεία της Ίμβρου και τον επαναπατρισμό των Ιμβρίων.

Όσον αφορά την **ασθένεια του κορωνοϊού**, ερωτηθείς για τους αρνητές και τους αντιεμβολιαστές, ο Παναγιώτατος είπε εν ολίγοις:

«***Δεν σκέφτονται σωστά. Δεν σκέφτονται λογικά και αδικούν και τον εαυτό τους και τους συνανθρώπους τους, διότι μπορεί να μεταδώσουν το νόσημα χωρίς να το καταλάβουν…***

Ως εκκλησία, ως θρησκεία, σεβόμαστε την επιστήμη: τους εκπροσώπους της Επιστήμης, τις ανακαλύψεις της, και συμμορφώνουμε τη ζωή μας σε αυτά.

Είναι τελείως παράλογο… και δεν υπάρχει καμία δικαιολογία.

Κάνω έκκληση προς όλους -από εδώ, από το πατρικό μου σπίτι- (στους αρνητές) και οι ίδιοι να κάνουν το εμβόλιο, αλλά και να προτρέψουν τους οικείους τους, ώστε να αποφύγουν σοβαρούς κινδύνους».

Ακολουθεί ολόκληρη η Συνέντευξη:

Με αφορμή τα 60 χρόνια Ιερωσύνης και τα 30 χρόνια από την εκλογή του στον Οικουμενικό θρόνο, ο Οικουμενικός Πατριάρχης, κ.κ. Βαρθολομαίος, μίλησε αποκλειστικά στον δημοσιογράφο του MEGA, κ. Ανδρέα Ρομπόπουλο.

Ο Παναγιώτατος μίλησε για την ιστορική του διαδρομή από την Θεολογική Σχολή της Χάλκης, τη χειροτονία του, τη διαρκή σύνδεσή του στο πέρασμα των χρόνων με την Εκκλησία. «Ποτέ δεν μετανόησα για αυτή την απόφασή μου, αν και την πήρα σε ηλικία μόλις είκοσι ενός ετών», σημείωσε.

Αναφέρθηκε στην ειδίκευσή του στο Εκκλησιαστικό δίκαιο και τις σπουδές του στη Ρώμη, στο ορθόδοξο διδακτορικό στη Θεσσαλονίκη και στην επάνοδό του, μέχρι να διαδεχθεί παμψηφεί τον Πατριάρχη Δημήτριο.

Ενώ ερωτηθείς για όσα απομένουν να γίνουν μετά από τα 30 χρόνια Πατριαρχίας, μίλησε για την «επιστροφή καταπατημένων περιουσίων της ομογενείας» και στάθηκε στα δεινά της, μετά τους διωγμούς και τις απελάσεις.

«Δυστυχώς υφιστάμεθα όλες τις συνέπειες των διωγμών –γιατί να μην το πω- των

αδικιών –επί το επιεικέστερο- που έγιναν εις βάρος της ομογενείας και οδήγησαν εις την φυγήν, εις την αναχώρηση των ομογενών».

Αναλυτικά όσα ανέφερε για τη διαδρομή του στους κόλπους της Εκκλησίας και τους διωγμούς των Ελλήνων:

– Παναγιώτατε, η επίσκεψή σας αυτή στην Ίμβρο συνδυάζεται με τις εκδηλώσεις για τα 60 χρόνια ευκλεούς Ιεροσύνης, αλλά και 30 χρόνια λαμπρής Πατριαρχίας. Όταν, λοιπόν, σ’ αυτή σας την επίσκεψη, δρασκελίζετε τα σοκάκια των Αγίων Θεοδώρων, κι ομολογώ πως δυσκολευόμαστε κάθε φορά να σας προλάβουμε, όταν περπατάτε τόσο γρήγορα στα μονοπάτια, εδώ, μέσα στην Ίμβρο, τι σκέφτεστε μετά από τόσα χρόνια; Τι είναι αυτό που πιστεύετε ότι θα μπορούσε να είχε γίνει διαφορετικά σε αυτά τα 30 χρόνια Πατριαρχίας; Τι πιστεύετε ότι είναι αυτό που δεν έχει γίνει και πρέπει να γίνει σ’ αυτή την τέταρτη δεκαετία, όπως παραδείγματος χάρη την επαναλειτουργία της Θεολογική Σχολής της Χάλκης;

Καταρχήν αυτές τις μέρες ευρίσκομαι εδώ, όχι τόσο για τον εορτασμό των 30 ετών της Πατριαρχίας, όσο για τον εορτασμό, σεμνό και ταπεινό, εορτασμό των 60 ετών από την ημέρα που χειροτονήθηκα διάκονος, τον Αύγουστο του ’61, στην Μητρόπολη, στην Παναγία. Μόλις είχα τελειώσει τη Θεολογική Σχολή της Χάλκης, απεφοίτησα τον Ιούνιο του ’61 και στις 13 Αυγούστου, μετά από 2 μήνες περίπου, χειροτονήθηκα και πήρα το όνομα Βαρθολομαίος. Ήταν μία βαθιά επιθυμία μου, η οποία χρόνο με το χρόνο ενισχυόταν. Άρχισα με το να ακολουθώ τον ιερέα του χωριού μας, τον Πατέρα Αστέριο, στις λειτουργίες, εδώ, στον Άγιο Γεώργιο, στα διάφορα εξωκλήσια, στα πολλά εξωκλήσια, γύρω από το χωριό μας. Συνδέθηκα, διαρκώς και περισσότερο με τη ζωή της εκκλησίας και μόλις πήρα το πτυχίο από τη Χάλκη, αποφάσισα να χειροτονηθώ.

Ποτέ δεν μετανόησα για αυτή την απόφασή μου, αν και την πήρα σε ηλικία μόλις είκοσι ενός ετών. Κατόπιν, ο μακαριστός προκάτοχός μου, Πατριάρχης Αθηναγόρας, μου έδωσε υποτροφία και με έστειλε στη Ρώμη για να ειδικευτώ στο κανονικό δίκαιο στο Εκκλησιαστικό δίκαιο, το οποίο αργότερα επρόκειτο να διδάξω στη Χάλκη. Πράγματι, τελείωσα τα 3 χρόνια στη Ρώμη, επήρα το διδακτορικό μου δίπλωμα και επέστρεψα. Αλλά η Θεολογική Σχολή, το Θεολογικό της Τμήμα, ώσπου να προφτάσω να κάνω και το ορθόδοξο διδακτορικό στη Θεσσαλονίκη, έκλεισε και έμεινε μόνο το Λύκειο της Χάλκης, το οποίο μέχρι σήμερα θεωρείται εν λειτουργία από τις Τουρκικές αρχές.

Και διορίστηκα μετά την επάνοδό μου από την μετεκπαίδευσή μου, βοηθός του Σχολάρχου, όχι προς τα επιστημονικά και τα διδακτικά, αλλά ως προς τα διοικητικά της Χάλκης. Και έμεινα εκεί με αυτή την ιδιότητα 4 χρόνια, ‘68-’72,

οπότε εκοιμήθει ο Πατριάρχης Αθηναγόρας, εξελέγη ο διάδοχός του, Πατριάρχης Δημήτριος, από Μητροπολίτης Ίμβρου και Τενέδου και αμέσως με προσεκάλεσε να κατεβώ από τη Χάλκη στο Φανάρι και να αναλάβω τη διεύθυνση του, νεοσυσταθέντος τότε, Ιδιαιτέρου Πατριαρχικού Γραφείου. Οπερ και εγένετο. Δεν μπορούσε, φυσικά, να γίνει διαφορετικά, ήταν και εντολή και μεγάλη τιμή για μένα και έμεινα σε αυτό το γραφείο, δίπλα στον Πατριάρχη Δημήτριο –αν επιτρέπεται να το πω, ήμουν το δεξί χέρι του Πατριάρχου, σ' όλες τις δραστηριότητές του, σ' όλα τα ταξίδια του- και έτσι, έμεινα κοντά στον Πατριάρχη Δημήτριο –μυήθηκα, στο Μυστήριο της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας, στις δυσκολίες, στα καθημερινά βιώματα, στις προκλήσεις, στην Διακονία του Οικουμενικού μας Πατριαρχείου. Σαν να με ετοίμαζε η πρόνοια του Θεού να αποκτήσω αυτήν την εμπειρία διότι πράγματι όταν εκοιμήθηκε ο Πατριάρχης Δημήτριος, το '91, η Σεπτή Ιεραρχία του Θρόνου με ετίμησε και με εξέλεγξε παμψηφεί διάδοχό του.

Με ετίμησε, κατά τρόπον πολύ συγκινητικόν, η Αγία και Ιερά Ενδημούσα Σύνοδος, εκλέγοντάς με παμψηφεί εις τον Πανίερον Οικομενικόν Θρόνον. Συγχρόνως, αισθάνομαι το βάρος της πατριαρχικής ευθύνης να πιέζει τους ώμους μου. Βεβαίως, είμαι νέος εις την ηλικίαν, αλλά δεν έχω την πείραν ακριβώς, η οποία χρειάζεται για ένα τόσο μεγάλο αξίωμα. Πάντως ελπίζω στην πρόνοια του Θεού και στην χάρη του Θεού, εις τα προσευχάς όλων των ευσεβών χριστιανών μας.

Κι έτσι, για 30 ακριβώς χρόνια -τον Οκτώβριο θα συμπληρωθούν τα 30 χρόνια- είμαι εις το πηδάλιον της Εκκλησίας και κάνω ό,τι μπορώ για να ανταποκριθώ σ' αυτή την μεγάλη τιμή, της οποίας με αξίωσε ο Θεός και στην ψήφο των αδελφών Αρχιερέων και στις ανάγκες της Εκκλησίας και της κοινωνίας σήμερα. Δεν είναι εύκολο το έργον, υπάρχουν πολλές δυσκολίες, πολλές προκλήσεις, πολύ αλάληητοι στεναγμοί.

Ο κόσμος βλέπει τη δόξα του πατριαρχικού αξιώματος, ίσως και οι αδελφοί ιεράρχες, οι οποίοι θα ήθελαν να με διαδεχθούν, βλέπουν κυρίως αυτήν την όψη του πράγματος, την δόξα, την τιμή, το να είσαι Οικουμενικός Πατριάρχης δεν είναι μικρό πράγμα, αλλά υπάρχουν από την άλλη πλευρά, η άλλη όψις του νομίσματος είναι οι ευθύνες, οι αγωνίες, το άγχος, πώς θα μπορέσει κανείς να ανταποκριθεί στις αμέτρητες υποχρεώσεις αυτού του μεγίστου για την Ορθοδοξία αξιώματος.

– Και τεράστιες ευθύνες.

Τεράστιες.

– Τι πιστεύετε ότι μένει για την τέταρτη δεκαετία. Πράγματα που θέλετε να

αλλάξετε, πράγματα που θέλετε να γίνουν και δεν έγιναν ακόμη;

Ασφαλώς, υπάρχουν πολλά να γίνουν, δεν μπορώ ούτε εγώ ούτε κανείς άλλος να ισχυριστούμε ότι όλα έγιναν τέλεια και όσα έπρεπε να γίνουν έγιναν σε αυτά τα 30 χρόνια, αυτό θα είναι βλασφημία να το πει κανείς και θα είναι ανόητος, υπερβολή. Φυσικά η Χάλκη είναι εκ των πρώτων, που δεν έγιναν και επιδιώκουμε πάντοτε να γίνουν.

Είναι η επιστροφή καταπατημένων περιουσίων της ομογενείας -έχουμε για πολλές περιπτώσεις δίκες που συνεχίζονται αυτή τη στιγμή-, η επιστροφή των κατειλημμένων από τον εξωμότη Παπά-Εφτίμ ναών μας της κοινότητος του Γαλατά –έχουμε προσφύγει στη δικαιοσύνη και δυστυχώς καθυστερεί η έκδοσις της σχετικής αποφάσεως από το Ανώτερο Δικαστήριο της Αγκύρας.

Διότι πρωτοβαθμίως χάσαμε τη δίκη- και πολλά άλλα. Ή- ένα μεγάλο πρόβλημα, για εμάς στην Κωνσταντινούπολη, είναι η συρρίκνωσις της ομογενείας. Μείναμε λίγοι, προσπαθούμε με τα νύχια και με τα δόντια κατά το δη λεγόμενον να κρατήσουμε όσα παρελάβομεν από τους προγόνους μας.

Την διατήρηση της κοινοτικής περιουσίας, την αξιοποίηση της περιουσίας. Δυστυχώς η κυβέρνησις της Αγκύρας, να διεξαγάγουμε εκλογές για την ανανέωση των εφοριών και των επιτροπών των εκκλησιών μας και των ευαγών ιδρυμάτων, όχι μόνο σε εμάς αλλά και στις άλλες μειονότητες κατά τρόπον άδικον, αυθαίρετον, παράλογον, δεν μας λένε γιατί, γιατί 8 χρόνια τώρα δεν μας επιτρέπουν να κάνουμε εκλογές.

Αλλά και όταν θα επιτραπούν οι εκλογές οι ομογενείς που θα μπορούσαν να αναλάβουν τη διοίκηση των εκκλησιών και των ιδρυμάτων μας είναι ολιγάριθμοι. Δυστυχώς υφιστάμεθα όλες τις συνέπειες των διωγμών –γιατί να μην το πω- των αδικιών –επί το επιεικέστερο- που έγιναν εις βάρος της ομογενείας και οδήγησαν εις την φυγήν, εις την αναχώρηση των ομογενών.

Άλλοτε ήταν τα Σεπτεμβριανά γεγονότα του ’55, ήταν το ’64 οι απελάσεις των Ελλήνων υπηκόων, οι γενικότερες συνθήκες που δεν εμπνέουν το αίσθημα της ασφαλείας εις τους ομογενείς –ιδιαιτέρως σε αυτούς που έχουν παιδιά, κορίτσια, και έφυγαν και γι’ αυτό είμεθα σήμερα οι ολίγοι που φυλάγουμε τις Θερμοπύλες του γένους και του Οικουμενικού Πατριαρχείου στην Κωνσταντινούπολη.